

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – **SSR Kinga Brykalska - Stępień**

Protokolant - sekr. sąd. Ewelina Józwiak, sekr. sąd. Małgorzata Góralska, sekr. sąd. Karolina Kruszyniak,
przy udziale Prokuratora Przemysława Pokory

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 października 2015r., 2 grudnia 2015r., 18 stycznia 2016r., 9 marca 2016r.,
01 kwietnia 2016r., 6 czerwca 2016r., 1 sierpnia 2016r., 9 września 2016r., 5 października 2016r., 4 listopada 2016r.,

sprawy **M. K.**, syna Z. i H. z domu P., urodzonej w dniu (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

1.w dniu 05 kwietnia 2015 roku w Ł. woj. (...), po uprzednim użyciu przemocy polegającej na odepchnięciu N. F. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego m-ki S. (...) wartości 200 zł na szkodę wymienionej, przyjmując wypadek mniejszej wagi, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach określonych w art. 64 §1 k.k., po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary orzeczonej wyrokami Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 12 kwietnia 2007 roku w sprawie sygn. akt 767/06, którą odbył w okresie od 16 marca 2009 r. do 16 marca 2011r. oraz z dnia 06 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt VK 119/08, którą odbył w okresie od 16 marca 2011r. do 24 sierpnia 2012r.,

tj. o czyn z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k, w zw. z art. 64§2 k.k.

2. w dniu 22 maja 2015 roku w Ł. woj. (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń drzwi garażu poprzez odgięcie zamkniętych drzwi, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 50 kg drutu odgromowego miedziowanego wartości 1500 złotych na szkodę R. G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach określonych w art. 64§1kk, po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary orzeczonej wyrokami Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 12 kwietnia 2007 roku w sprawie sygn. akt VK 767/06, którą odbył w okresie od 16 marca 2009 r. do 16 marca 2011r. oraz z dnia 06 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt VK 119/08, którą odbył w okresie od 16 marca 2011r. do 24 sierpnia 2012r.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.

orzeka:

- oskarżonego M. K. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia,
- w miejsce czynu zarzucanego w pkt. 2 oskarżonego M. K. uznaje za winnego tego, że w dniu 22 maja 2015 roku w Ł. woj. (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń drzwi garażu poprzez odgięcie zamkniętych drzwi, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 45 kg drutu odgromowego miedziowanego wartości 1300 złotych na szkodę R. G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach określonych w art. 64 §1 k.k., po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 12 kwietnia 2007 roku w sprawie sygn. akt VK 767/06, orzeczonej za przestępstwo z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk, którą odbył w okresie od 16 marca 2009 r. do 16 marca

2011r. oraz wyrokiem Sąd Rejonowy w Łęczycy z dnia 06 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt VK 119/08, orzeczonej za przestępstwo z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk którą odbył w okresie od 16 marca 2011r. do 24 sierpnia 2012r., czym wypełnił dyspozycję art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i za to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Artura Domańskiego kwotę 1062, 72 (jeden tysiąc sześćdziesiąt dwa i 72/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

4. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty.

Sygn. akt. II K 372/15

UZASADNIENIE

z ograniczeniem do rozstrzygnięcia w pkt. 1 (art. 423 § 1a kpk)

Prokurator Rejonowy w Łęczycy oskarżył M. K. o to, że w dniu 05 kwietnia 2015 roku w Ł. woj. (...), po uprzednim użyciu przemocy polegającej na odepchnięciu N. F. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego m-ki S. (...) wartości 200 zł na szkodę wymienionej, przyjmując wypadek mniejszej wagi, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach określonych w art. 64 §1 k.k., po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary orzeczonej wyrokami Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 12 kwietnia 2007 roku w sprawie sygn. akt 767/06, którą odbył w okresie od 16 marca 2009 r. do 16 marca 2011r. oraz z dnia 06 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt VK 119/08, którą odbył w okresie od 16 marca 2011r. do 24 sierpnia 2012r. tj. o popełnienie czynu z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k, w zw. z art. 64§2 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

N. F. (1) była właścicielką telefonu komórkowego S. (...). Oskarżony M. K. i N. F. (1) mieszkali w jednym budynku i od kilku lat byli parą. W trakcie trwania tej znajomości N. F. (1) poznała innego chłopaka, mającego samochód oraz lubiącego jeździć na dyskoteki. N. F. (1) spotykała się z nowym kolegą, jeździła z nim jego samochodem po Ł., bez oskarżonego jeździła na dyskoteki. Kolega N. F. (1) często dzwonił do niej, wysyłał wiadomości SMS. Oskarżony był zazdrosny o N. F. (1). Denerwował go jej nowy kolega, denerwowały telefony do niej od kolegi. Pomiędzy oskarżoną a N. F. (1) dochodziło do kłótni o jej nowego kolegę.

/zeznania świadka. N. F. k. 116v-117, zeznania świadka A. F. k. 136v, wyjaśnienia oskarżonego k. 93v-94, zeznania świadka H. B. k. 116v/

W dniu 5 kwietnia 2015 roku około godziny 16 N. F. (1) szła wraz z siostrą A. F. (2) wzdłuż ul. (...). Za nimi szedł oskarżony, był nietrzeźwy. Wiedział, że N. F. (1) umówiła się przez telefon z kolegą, miała się z nim spotkać około 21, pod restauracją (...) w Ł.. Obok komendy policji obie przystanąły, A. F. (3) czytała ogłoszenia na tablicy. Oskarżony podszedł do nich. Zaczął sprzeczać się z A. F. (2) i N. F. (1). W pewnym momencie N. F. (1) wypadł telefon z kieszeni kurtki na ziemię. Oskarżony podniósł telefon mówiąc, że nie będzie dzwoniła. A. F. (2) zaczęła krzyczeć na oskarżonego wówczas ją odepchnął i uciekł zabierając telefon ze sobą. A. i N. F. (1) krzyczały, aby oddał telefon, pobięły za oskarżonym jednak ten szybko oddał się. Wówczas zadzwoniły do swojej matki z informacją, że oskarżony zabrał N. telefon. Po przybyciu H. B. (2) udała się ona z N. F. (3) na Policję, zgłaszając zabór telefonu. Po bezwzględnym opatrolowaniu okolicy przez funkcjonariuszy Policji oskarżony został ujęty, przy sobie posiadał zabrany N. F. (1) telefon komórkowy, który w stanie nienaruszonym, około godz. 17:40, został jej zwrócony.

/zeznania świadka. N. F. k. 116v-117, zeznania świadka A. F. k. 136v, wyjaśnienia oskarżonego k. 93v-94, protokół przeszukania osoby k. 8-10, protokół zatrzymania osoby k. 11, protokół badania stanu trzeźwości k. 13/

N. F. (1) nie obawiała się, że nie odzyska telefonu. Wcześniej kilkakrotnie zdarzało się, że M. K. posiadał jej telefon i zawsze oddawał. Sprawdzał w telefonie z kim N. F. (1) rozmawiała. Również N. F. (4) posiadała telefon oskarżonego i z niego korzystała.

/zeznania świadka. N. F. k. 116v-117, wyjaśnienia oskarżonego k. 93v-94/

W dniu 2 listopada 2015 roku oskarżony został osadzony w ZK G.. N. F. (1) kilkakrotnie odwiedzała oskarżonego w ZK.

/dane osoby k. 84, pismo k. 107/

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do zarzutu i wyjaśnił, że znał pokrzywdzoną, od dwóch lat byli w konkubinacie, a przebiegu zdarzenia nie pamięta, ponieważ był pijany.

/wyjaśnienia oskarżonego k. 18/

Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do zarzuczonego mu czynu i wyjaśnił, że N. F. (1) jest jego dziewczyną, że tego dnia szła z siostrą A. i umawiała się z chłopakiem, na co on się nie zgadzał. Kiedy N. wypadł telefon, to on go podniósł, zabrał go i udał się za potrzebą. Oskarżony wyjaśnił, że nie chciał aby N. umawiała się z innych chłopakiem, miał zamiar oddać jej telefon. Wielokrotnie N. miała jego telefon. Wyjaśnił, że nie popchnął pokrzywdzonej, N. nie ma do niego pretensji, nadal są parą, N. przyjeżdża do niego na widzenia.

/wyjaśnienia oskarżonego k. 93v-94/

Oskarżony M. K. 31 lat, ma wykształcenie podstawowe, przed osadzeniem pracował w (...) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 1300 zł, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci, nie posiada majątku. Był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

/oświadczenie k. 93v, karta karna k. 113/

Stan faktyczny w powyżej sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków N. F. (1) i A. F. (2) oraz wyjaśnień oskarżonego składanych przed Sądem. Dowody te przedstawiają w sposób spójny przebieg zdarzenia z dnia 5 kwietnia 2015 roku oraz wskazują na szereg istotnych okoliczności, które nie zostały ustalone w trakcie postępowania przygotowawczego. Przede wszystkim z zeznań świadków wynika, że N. F. (1) i oskarżony pozostawali w stałym związku, że pokrzywdzona nawiązała znajomość z innym chłopakiem, co nie podobało się oskarżonemu. Ze wskazanych wyżej wiarygodnych dowodów wynika, że działanie oskarżonego i zabranie telefonu miało na celu spowodowanie, aby N. F. (1) nie rozmawiała i nie umawiała się z innym chłopakiem. Z zeznań tych nie wynika również, aby oskarżony N. F. (1) odepchnął. Zaprzecza temu sama pokrzywdzona, jej siostra, a także oskarżony. Pokrzywdzona i A. F. (2) zeznają natomiast, że oskarżony miał do pokrzywdzonej pretensje, oraz że odepchnął A. F. (2).

Istotne jest także to, że wskazani świadkowie, oraz oskarżony zgodnie twierdzą, że na miejscu nie było H. B. (2), ona przyszła później, a następnie składała zeznania na policji jako bezpośredni świadek zdarzenia. Z całą pewnością H. B. (2) nie widziała zdarzenia, i jej twierdzenia w tym zakresie mogą jedynie pochodzić od innych osób. Należy wskazać również dużą niechęć świadka H. B. (2) co do stawiennictwa w Sądzie i złożenia zeznań, co skutkowało koniecznością jej doprowadzenia.

Zwrócić należy również uwagę na to, że świadek H. B. (2) przed Sądem odwołała wcześniejsze zeznania i tym razem zeznała, że telefon N. wypadł z ręki podczas kłótni z oskarżonym, kiedy on odszedł z telefonem to zaczęły go szukać a kiedy nie mogły go znaleźć to zawiadomiły policję.

Wobec labilności zeznań świadka oraz jej nieobecności w miejscu zdarzenia, Sąd za wiarygodne przyjmuje te fragmenty zeznań składanych przed Sądem, które są zgodnie z zeznaniami N. F. (1), A. F. (2) i wyjaśnieniami oskarżonego, a więc co do tego, że działanie oskarżonego miało na celu uniemożliwienie pokrzywdzonej umówienie się

z kolegą. Natomiast zeznania H. B. (2) co do przebiegu zdarzenia składane w trakcie postępowania przygotowawczego Sąd uznaje za całkowicie niewiarygodne.

Natomiast zwrócić uwagę należy, że także i ten świadek zeznaje o nowych w sprawie okolicznościach, potwierdzając, że jej córka N. i oskarżony byli parą, oskarżony był zazdrosny o nowego kolegę N., a ona nie była z tego związku zadowolona.

Sąd również odmawia waloru wiarygodności zeznaniom świadka N. F. (1) składanym w trakcie postępowania przygotowawczego. Pokrzywdzona przed Sądem przedstawiła inną wersję zdarzenia, podała elementy ważne dla ustalenia stanu faktycznego, o których wcześniej nie zeznawała. Jej zeznania z postępowania przygotowawczego są niemal jednakowe z zeznania jej matki H. B. (2), która również odwołała wcześniejsze zeznania, i którym również Sąd odmówił wiary.

Osobą obecną na miejscu zdarzenia był świadek A. F. (2), przesłuchiwana dopiero przed Sądem, która potwierdza wersje N. F. (1) i oskarżonego z postępowania sądowego.

Twierdzenia oskarżonego co do pozostawania w związku z N. F. (1) potwierdzają także jej wizyty w ZK.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom zgromadzonej w sprawie w postaci dokumentów a więc danych o karalności oskarżonego, odpisów wyroków sądowych, protokołu zatrzymania oskarżonego i jego przeszukania, badania stanu trzeźwości.

Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji. Wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budzi też zastrzeżeń Sądu.

Sąd zważył co następuje:

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny nie daje podstaw do stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia, także jako wypadku mniejszej wagi.

Zgodnie z art. 280 § 1 kk to kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

Opisane w art. 280§1 kk przestępstwo rozboju jest kwalifikowanym typem kradzieży ze względu na znamiona użycia przemocy wobec osoby, groźby jej użycia albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Ustawowy opis przestępstwa rozboju posługuje się znamieniem czasownikowym "kradnie", które należy odczytywać identycznie jak na gruncie art. 278 kk.

Koniecznym elementem kradzieży (art. 278§1kk) jest działanie w celu przywłaszczenia.

Sprawca, zabierając rzecz, chce ją przywłaszczyć, a zatem postąpić z nią jak właściciel. Dąży do uzyskania trwałego władztwa nad rzeczą.

Czynność wykonawcza przestępstwa rozboju polega na dokonaniu kradzieży przy lub po zastosowaniu przemocy wobec osoby, groźby jej natychmiastowego użycia albo z doprowadzeniem człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Użycie przemocy wobec osoby polega na fizycznym i bezpośrednim oddziaływaniu na ciało człowieka, ukierunkowanym na przełamanie lub uniemożliwienie oporu.

W ustalonym stanie faktycznym brak jest możliwości przyjęcia, że oskarżony dokonał zaboru telefonu komórkowego S. (...) należącego do N. F. (1) w celu jego przywłaszczenia, a więc dążąc do uzyskania trwałego nad nim władztwa i możliwości nim dysponowania.

Z materiału dowodowego przedstawionego przed Sądem wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony nie miał zamiaru przywłaszczenia wskazanego telefonu. Podniesienie telefonu z ziemi, i oddalenie się z nim miało na celu uniemożliwienie N. F. (1) korzystanie z niego w tym momencie. Sama pokrzywdzona nie obawiała się, że nie odzyska telefonu, a oskarżony zamierzał go jej zwrócić. Nie miał zamiaru sprzedać go, wyrzucić, bądź w inny sposób nim zadysponować. Brak jest racjonalnych powodów aby w ustalonym stanie faktycznym przypisać oskarżonemu zamiar przywłaszczenia telefonu.

Wątpliwa jest również kwestia użycia przemocy wobec N. F. (1). Z zeznań przesłuchanych przez Sąd świadków nie wynika, że oskarżony odepchnął N. F. (1) w celu odebrania jej telefonu, bądź uniemożliwienia jej podniesienia go, a więc aby użył wobec niej przemocy w celu przywłaszczenia rzeczy.

Według zasady obowiązującej w procedurze karnej udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości. Należy zgodzić się z poglądem SN wyrażonym w postanowieniu z dnia 10.03.1995 r., U KZP 1/95 OSNKW 1995/5-6/37, iż obowiązujący kodeks postępowania karnego nie daje podstaw do alternatywnych ustaleń w zakresie przypisanego w wyroku przestępstwa, zaś ciążący na Sądzie obowiązek czynienia ustaleń zgodnych z prawdą oraz obowiązująca w prawie zasada domniemania niewinności wymagają zawsze pewności stwierdzeń co do winy. Przy tak ustalonym w sprawie stanie faktycznym i uzyskany materiał dowodowy, nie można w sprawie było przypisać oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu.

Oskarżony M. K. przedstawił logiczną i znajdującą odpowiednie oparcie w materiale dowodowym relację, wykluczającą jego sprawstwo co do zarzucanego mu czynu. Sąd opierając się na jego wyjaśnieniach oraz zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym doszedł do przekonania, że materiał zgromadzony w sprawie nie daje możliwości ustaleń zgodnych z tezą zarzutu. W świetle powyższego należało orzec jak w pkt. jak w pkt. 1 wyroku, zgodnie z art. 17§1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 414 §1 kpk.

Sygn. akt. II K 372/15

UZASADNIENIE

z ograniczeniem do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 2 wyroku

co do kary (art. 423 § 1a kpk)

Ocena całego zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na bezspeczne ustalenie, iż oskarżony M. K. w dniu 22 maja 2015 roku w Ł. woj. (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń drzwi garażu poprzez odgięcie zamkniętych drzwi, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 45 kg drutu odgromowego miedziowanego wartości 1300 złotych na szkodę R. G..

Oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64§2 kk. Był uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w warunkach określonych w art. 64 §1 k.k. Oskarżony był wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 12 kwietnia 2007 roku w sprawie sygn. akt VK 767/06, za przestępstwo z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk, i karę za ten czyn odbył w okresie od 16 marca 2009 r. do 16 marca 2011r. oraz wyrokiem Sąd Rejonowego w Łęczycy z dnia 06 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt VK 119/08, za przestępstwo z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk i karę za ten czyn odbył w okresie od 16 marca 2011r. do 24 sierpnia 2012r. M. K. dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary.

Oskarżony swym zachowaniem z dnia 22 maja 2015 roku wypełnił dyspozycję art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.

Czyn zarzucony oskarżonemu był zawiniony, bezprawny (sprzeczny z prawem), karalny i karygodny, nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę. Oskarżony miał świadomość, że dopuszcza się czynu zabronionego, był zdolny do przeprowadzenia prawidłowej oceny własnych zachowań jako sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym i ustalonymi zakazami. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego jest wysoki.

Wymierzając oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze zapobiegawcze i wychowawcze cele kary jakie ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Orzeczonej karze służy cel prewencji indywidualnej jak i generalnej – kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przeprowadzenie kradzieży budzą zdecydowane potępienie w społeczności lokalnej i stanowią dużą uciążliwość dla mieszkańców. Są uznawane powszechnie za zamach na dobra z trudem zdobywane przez osoby o różnym poziomie dochodów i odczuwane jako istotna strata. Dla pokrzywdzonego czyn oskarżonego stanowił znaczną stratę – musiał on kupić ponownie 45 kg drutu za cenę 1300 zł. Oskarżony nie naprawił wyrządzonej szkody, nie zadeklarował, że to zrobi.

Należy wziąć pod uwagę, że w świadomości społecznej kradzieże postrzegane są jako bezkarne co obniża zaufanie społeczne do wymiaru sprawiedliwości. Ich niewielka wykrywalność tym bardziej skłania do zastosowania sankcji w postaci kary pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę również wielokrotną karalność oskarżonego, w tym 6 czynów popełnionych przeciwko mieniu. Oskarżony odbywał już kary pozbawienia wolności wymierzone za przestępstwa przeciwko mieniu, jednak nie zmieniło to jego zachowania, jest on sprawcą niepoprawnym.

Zauważyć należy, że oskarżony po odgięciu drzwi i zabraniu 45 kg drutu odgromowego miedziowanego pociął go na części, i jedną z nich sprzedał na punkcie skupu złomu za niewielką kwotę. Oskarżony jest doświadczony w tej działalności i dobrze zorganizowany. Zna miejsca zbytu i wie jak postępować z zabranymi rzeczami, aby ukryć ich pochodzenie. Przeprowadzenie przestępstwa popełnił z chęci zysku. Dokonanie przestępstwa w młodym wieku z taką motywacją oraz sprawnością jest zdaniem Sądu dodatkową okolicznością obciążającą. Oskarżony jest osobą młodą i zdrową, a zatem zdolną do zdobywania środków na utrzymanie w sposób legalny. Jednakże zarówno wcześniej jak i w dniu 22 maja 2015 roku zdecydował się na zachowanie bezprawne i kolejne popełnienie przestępstwa jako sposobu na łatwiejsze zdobycie środków finansowych.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat Sąd uwzględnił jedyną okoliczność łagodzącą jaką było przyznanie się oskarżonego do winy, co jednakże jedynie w niewielkim stopniu mogło wpłynąć na zmniejszenie wysokości kary. Nagromadzenie okoliczności obciążających zdecydowało o wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności.